

Det har ligeledes sat ind paa at faa Basi-
stidspunktet gjort valgfrit imellem 1.
Januar 1939 og 1. Januar 1940 ud fra den
Betragtning, at det første vilde være rime-
ligt for Obligationejere, men det andet rime-
ligt for alle andre.

Disse saavel som andre Bestræbelser
— bortset fra de tidligere nævnte Indrøm-
melser til Mindretallets Synspunkter — er
ikke blevet kronet med Held.

Udvalgsarbejdet har været særdeles
grundigt, men det har været saa forceret, at
en rolig Overvejelse under Medvirken af den
offentlige Mening og de Samfundsgrupper,
som direkte berøres af Forslaget, har været
vanskeliggjort.

Mindretallet havde derfor ønsket en
Udsættelse af Forslagets Vedtagelse til
Efteraaret og havde haabet, at der indtil da
vilde være fremvokset en større Forstaaelse
for dets Synspunkter. Dets Ønske om en
saadan Udsættelse har det udtrykt over for
Regeringen, men er blevet mødt med en
Afvisning.

De politiske Vilkaar har saaledes ikke
tilladt Mindretallet at øve en saadan Ind-
flydelse, at Forslaget bragtes i Overensstem-
melse med dets principielle Opfattelse. Da
det — som sagt — ikke kan afvises, at en
Sanering af Pengevæsenet er nødvendig, ind-
stiller det Lovforslaget til Vedtagelse. Det
er endvidere Mindretallets Opfattelse, at
den inflationsforøgende, for Erhvervsliv og
Prisniveau farlige Tale om Kronesænkning
herefter maa ophøre, og vil i øvrigt hen-
vise til de Bemærkninger, hvormed det vil
ledsage Forslaget ved den fastsatte Behand-
ling af dette.

Et *Mindretal* (V. Buhl, Fr. Dalgaard,
H. C. Hansen, Johs. Hansen og Hauberg)
er af den Opfattelse, at det foreliggende Lov-
forslag hverken er tilstrækkelig effektivt
med Hensyn til Stabiliseringen af Penge-
væsenet eller tilstrækkelig rationelt med
Hensyn til Ansættelsen af de afgiftspligtige
Formueværdier, ligesom Forslaget ogsaa i
andre Henseender maa anses for utilfreds-

stillende. De af Finansministeren i Udvalget
stillede Ændringsforslag har i Hovedsagen
ikke raadet Bod paa disse Forhold, bortset
fra Opgivelsen af den teknisk set ganske
urimelige Opdeling i 3 Skalaer af Sætserne
for Formuestigningsafgiften af Personer.

Ved Vurderingen af, hvor stort et Be-
løb der gennem Eengangsydelser bør ind-
drages af Staten, for at stabile Tilstande
kan tilvejebringes inden for det økonomiske
Liv, maa til den nuværende Pengemængde
paa henved 5 Milliarder i hvert Fald føjes de
gennem Statsforskrivninger paa kortere Sigt
nedkulede ledige Penge, der andrager noget
over 1 Milliard. Idet den Pengeforsyning,
som Omsætningen har behov, anslaaes til 1
Milliard af de nævnte 6 Milliarder, bliver da
tilbage et Beløb paa 5 Milliarder. Af disse
vil eventuelt et Beløb paa 1,2 Milliarder
blive opsuget gennem de foreslaaede Een-
gangsydelser, hvortil kommer det Beløb
paa 1,5 Milliarder, der regnes at indgaa gen-
nem Skatteeftersbetalinger og Bøder samt
Konfiskationer af Værnemagergevinster m. v.

Da den samlede Pengeopsugning her-
efter kun vil udgøre 2,7 Milliarder, maa det
forudses, at der — saafremt større Een-
gangsydelser ikke nu udskrives — i den kom-
mende Tid vil blive optaget meget store
langfristede Statslaan til yderligere Sane-
ring af Pengevæsenet. Mindretallet maa
imidlertid anse det for urimeligt, at der langt
ud i Fremtiden skal paalægges Befolkningen
en Skattebyrde til Forrentning og Afdrag
af saadanne Laan, og man har derfor gen-
nem en Række Skærpelser af Lovforslaget
foreslaaet det øjeblikkelige Udbytte af dette
forhøjet med et samlet Beløb paa ca. 600
Millioner, samtidig med at man ved at
ændre hele Stabiliseringslaanet til en Stabi-
liseringsafgift aflaster Statskassen for For-
rentning (med 2 pCt.) og Amortisation af
500 Millioner. Men Forslagene er blankt af-
vist af Finansministeren og Udvalgets Fler-
tal, hvis fastholdte Eengangsydelser efter
Mindretallets Opfattelse ikke opfylder de
Krav, som i denne Sag maa stilles til en
sund og forsvarlig økonomisk Politik.